

کارگران و زحمتکشان متحد شویم

اطلاعیه هیات بازگشایی سندیکای کارگران فلزکار مکانیک، به مناسبت اول ماه مه

در روز اول ماه مه ۱۸۸۶ میلادی برابر با ۱۲۶۵ خورشیدی، معدنچیان شهر شیکاگو که در بدترین شرایط کاری به سر می بردند، تصمیم گرفتند به منظور طرح هشت ساعت کار در روز، دست از کار کشیده و راهپیمایی آرامی را برگزار کنند. این حرکت کارگران توسط پلیس سرمایه داری به خون کشیده شد. ۵۰ نفر زخمی و هفت تن از رهبران آنان دستگیر و سپس در بیدادگاه سرمایه داری به مرگ محکوم شدند. یکسال بعد در ۱۱ نوامبر ۱۸۸۷ کارگر قهرمان، آگوست اسپایز در حالی که بطرف سکوی اعدام می رفت، با صدای بلندی گفت: «صدایی که امروز می خواهید به سکوت و اداری کنید، روزی در جهان طنین انداز خواهد شد.»

مبارزات قهرمانانه زحمتکشان پس از ۴۵ سال چنین در روزنامه حقیقت ارگان اتحادیه های کارگری ایران ۱۳۰۱/۲/۸ طنین انداز شد: «اول ماه مه باید تعطیل شود، این تعطیلی هرج و مرج نیست. این تعطیلی انقلاب هم نیست. این تعطیل است که باید ملت از حکومت با زور حقوق خود را مسترد دارد. این عید نیست، بلکه دادخواهی است. این روزی است که دولت باید موجودیت ملت را بفهمد. باید به حکومت فهماند که تو نوکر ملت هستی. باید موافق خواهش ملت رفتار کنی. تو نمی توانی از آزادی قلم، آزادی مطبوعات و آزادی اجتماعات جلوگیری کنی، زیرا آن حق مشروع ملت است.»

بعد از ۱۲۶ سال هنوز هم اجرای هشت ساعت خواست اصلی زحمتکشان دنیا و ایران است، و بعد از ۹۰ سال باز هم ما خواهان تعطیل رسمی روز کارگر و آزادی قلم و مطبوعات هستیم.

امسال در حالی طبقه کارگر جهانی به پیشواز روز کارگرمی رود که، نظام سرمایه داری به دلیل سودجویی و غارت ثروت زحمتکشان، بحرانی فراگیر را به زحمتکشان جهان تحمیل نموده است. اتحادیه اروپا برای عبور از این بحران به همه کشورهای اروپایی دستور داده تا سیاست های سخت گیرانه را در کشورهایشان به ضرر زحمتکشان به اجرا بگذارد. سن بازنشستگی به ۶۷ سال در ایتالیا و ۶۵ سال در سراسر اروپا به اجرا گذاشته شد. میلیونها کارگر از کار بیکار، دستمزد هایشان ۳۰ درصد کاهش یافت. مالیات ها افزایش یافته و بودجه آموزش و پرورش و بهداشت عمومی کاهش فاحشی پیدا کرده است. در آمریکا، مهد سرمایه داری، زحمتکشان به دلیل سفته بازی و نزول خواری سرمایه داری مالی، بی خانمان و بی سرپناه شدند و در پارکها و خیابانها روزگاری گذرانند.

دوستان کارگر! چه شباهت هایی میان آنچه در اروپا و آمریکا می گذرد با شرایط کنونی میهنمان دارد؟

روز کارگر در حالی فرامی رسد که توفان بیکار شدن از اوایل سال بیداد می کند. کافی است نگاهی به آمار تکان دهنده روزنامه های اندازیم تا به عمق فاجعه ای که بر زحمتکشان می گذرد، پی ببریم. این غیر از تمدینشدن قرارداد صد هাজার کارگر موقت و پیمانی و روزمزد است، که بسیاریشان حتی ماههاست دستمزدهای مصوب وزارت کار و عیدی و پاداش هر ساله را دریافت نکرده و نوروزی سخت را پشت سر گذاشته اند. و باز غیر از واحدهای تولیدی است که در سال گذشته ورشکست، تعطیل و یا با کمترین حد تولید

کاری کنند. دستورات صندوق بین المللی پول و سازمان تجارت جهانی که همه زحمتکشان را در سراسر آمریکا و اروپا و آسیا و آفریقا به فقر و تباهی کشانده در سرزمین مانیز چهره پلید خود را با برنامه هدفمندی پارانه ها و کوه گرانی در سال جدید بر سر خانواده های کارگری آوار کرده است. به گفته رییس مرکز آمار ایران بیش از ده میلیون ایرانی زیر خط فقر مطلق و نزدیک به سی میلیون ایرانی در زیر خط فقر نسبی به سر می برند. (آفتاب نیوز ۸۹/۳/۷) اگر هر روز شاهد تعطیلی کارخانه ای هستیم، در مقابل شاهد گشایش یک بانک در کشورمان هستیم. سرمایه داری مالی برای غارت ثروت ملی زحمتکشان سخت در تکاپو است. آنچه در ایران و جهان برای زحمتکشان اتفاق می افتد، دستوراتی است که سازمان تجارت جهانی و صندوق بین المللی پول به کشورها دیکته کرده و آنان نیز به اجرا گذاشته اند. سرمایه داری انگل مالی که با سفته بازی و نزول خواری در آمریکا زحمتکشان را بی خانمان کرده، در ایران با همکاری سرمایه داری انگل تجاری با واردات هر چه بیشتر، کشاورزی را ریشه کن، تولید را زمین گیر و دستاوردهای زحمتکشان را نشانده گرفته است، تا با بیکار شدن دهقانان و سر ریز آنان به شهرها برای کارگران شهری رقیبی جهت گرفتن دستمزدها کمتر بترشد و هم برای سرمایه داری جهانی کارگرانی مهاجر و ارزان قیمت تا در آن سوی آبها کارگران را وادار به گرفتن دستمزدی کمتر کنند. آری سرمایه داری برای ایجاد شرایطی که «تنها لقمه نانی به کف آری به زحمت بخوری» یا باید رقیب زحمتکشان کشورت شوی و یا در آن سوی آبها رقیب زحمتکشان دیار غربت باشی. حمله به دستاوردهای زحمتکشان که با پیش نویس قانون کار «استادشاگردی» تا چندی دیگر به مجلس خواهد رفت، یادآور قانون کار ضد کارگری توکلی در دهه ۶۰ است. در این پیش نویس سن بازنشستگی به ۶۵ سال با ۳۵ سال سابقه کار پیش بینی شده است. بیمه اجباری به کارگاههای بالای ۱۰۰ نفر کارگر اختصاص یافته است. تعیین حداقل دستمزد توسط وزارت کار حذف و به رضایت طرفین موکول گردیده است. سازمان تامین اجتماعی به بخش خصوصی واگذار و در نتیجه میلیاردها تومان ثروت ۱۰۰ ساله زحمتکشان رایگان در اختیار سرمایه داری انگل مالی قرار خواهد گرفت. و همین چند دارو و آمپول نیز از مادر بیغ خواهد شد. سیاست «هر که پول دارد زندگی کند و هر که ندارد، بمیرد» که از اوایل دهه هفتاد شروع شده بود، اجرایی گردد. این سیاست های غیر انسانی در حالی در تمام جهان اعمال شده، که به ثروتمندتر شدن یک درصد از جامعه جهانی انجامیده است.

زحمتکشان در ایران و جهان در اول ماه مه به این سیاست ها جواب منفی خواهد داد و نردبانی برای ثروتمندتر شدن ۱۰۰۰ نفر ثروتمند دنیا نخواهد گردید. اگر نمی خواهیم نظاره گرزندگی که ۱۰۰۰ نفر در جهان بر ایمان تدارک می بینند، باشیم باید دستهایمان یکدیگر را پیدا کرده و به هم فشرده بشوند.

متأسفانه در حالی که دستهای سرمایه داری غارتگر برای نابودی اقتصاد کشور و کشاورزیمان با واردات هر چه بیشتر باز گذاشته می شود، دستهای کارگران و زحمتکشان آگاه هر روز بسته ترمی شود. سرمایه داری انگل تجاری در جای جای اقتصاد کشورمان لانه کرده و هزاران میلیاردی به سرقت می برد و آزادانه می گریزد. در مقابل سندیکالیست ها و رهبران انجمن های صنفی و فعالین کارگری و اجتماعی در بند می شوند. و این در حالی است که سرمایه داری در جهان و ایران هر روز با ایجاد تشکیلات برای دزدی های بیشتر جمع می شوند، سندیکاهای کارگری و انجمن های صنفی هر چه بیشتر محدود و پراکنده می گردند.

چرا سندیکاهای کارگری وانجمن های صنفی زحمتکشان هر روز محدود تر می شوند؟ مگر آنان جز آزادی سندیکا وانجمن صنفی برای مبارزه باسارقان اقتصادی، مهاجمین فرهنگی، کاردیگری می خواهند بکنند؟ آزادی و فعالیت سندیکاها وانجمن های صنفی زحمتکشان فرهنگی، جز برای مقابله باخیانت کاران به امنیت ملی، استقلال سیاسی و فرهنگی و اقتصادی، نیست و نخواهد بود. فعالیت سندیکاها وانجمن های صنفی برای نظارت بر هر چه اجرایی تر شدن حقوق انسانهاست. برگشت کودکان کار و خیابان به مدارس، دستمزد برابر زنان در مقابل کار مساوی بامردان، لغو هرگونه قرارداد موقت و سفیدامضا، قانون کاری در حمایت از زحمتکشان، به دست گرفتن مدیریت تامین اجتماعی توسط کارگران، اجرای مجازات برای صاحبان واحدهای تولیدی که دستمزدهای کارگرانشان را پرداخت نمی کنند، تصویب دستمزد و مستمری مطابق باتورم توسط نمایندگان واقعی کارگران و بازنشستگان، تعطیل روز کارگر و آزادی اجتماعات کارگری، آزادی همه فعالین سندیکایی و صنفی آموزگاران، روزنامه نگاران و بازرگشایی سندیکاهای کارگری، انجمن های صنفی و خانه سینما.

این است خواست های زحمتکشان ایران برای نفی نظام ظالمانه سرمایه داری و آزادی فعالیت سندیکایی در جهت زندگی بهتر، امنیت ملی و استقلال اقتصادی و سیاسی.

دوستان کارگر! با کوشش زحمتکشان فرهنگی است که نام کشورمان در بلندای اسکار می ایستد، برج زیبای میلاد بادستان زمخت ماسر به آسمان می ساید، درآمدهای ارزی نفت با دستان سیاه و پشت خمیده ما وارد کشور می شود، تکه های آهن توسط مابه خودرویی زیبا تبدیل می شود، و در یک کلمه اگر طبقه کارگر نباشد تولید نیست، و اگر تولید نباشد ثروتی نیست.

اول ماه مه رابه عرصه تلاش جهت ایجاد و بازرگشایی سندیکاهای کارگری، مدافع واقعی حقوق رنجبران در مقابل با تهاجم سرمایه داری به ثروت ملی و دسترنج کرگریمان تبدیل کنیم.

گرامی باد اول ماه مه روز همبستگی جهانی کارگران

هیات بازرگشایی سندیکای کارگران فلز کار مکانیک ۱۳۹۱/۲/۸